

Sanghæfte 2018

Aftensang på havnen i Mariager

Velkommen til Aftensang på Havnen i Mariager

Vi er en lille samling af borgere fra Mariager og omegn, som godt kan lide at synge. For at sprede lidt hygge og for at gæster skal føle sig velkomne i byen, vil vi i sommermånederne synge solen ned på Mariager Havn. Det sker hver onsdag kl. 20 fra 6. juni 2018 til 29. august 2018. Vi synger seks sange fra den danske sangskat, og du er meget velkommen til at synge med.

Vi synger til ære for "Mariagers Rose", som reddede byen fra at blive plyndret af svenskerne i 1618.

Danmark nu blunder den lyse nat

Tekst: Thøger Larsen 1914.

Musik: Oluf Ring 1922.

Danmark, nu blunder den lyse nat
bag ved din seng, når du sover.
Gøgen kukker i skov og krat.
Vesterhavet og Kattegat
synger, imens det dugger,
sagte som sang ved vugger.

Danmark, du vågner med søer blå
mætte som moderøjne.
Alt, hvad i dine arme lå,
lader du solen skinne på,
ser, hvor det yppigt glider
frem af forgangne tider.

Lærker, som hopped af æg i vår,
svinder i himlens stråler.
Tonerne ned med lyset går,
samme sang som i tusind år.
Lykken fra glemte gruber
klinger af unge struber.

Hyldene dufter i stuen ind
ude fra Danmarks haver.
Kornet modnes i sommervind.
Hanegal over lyse sind
stiger bag gavl og grene,
hvæsset som kniv mod stene.

Køer og heste og får på græs
hen over brede agre,
åbne lader for fulde læs,
sejl, som stryger om klint og næs,
byger, som går og kommer, -
det er den danske sommer

Pigernes latter og lyse hår
leg, som får aldrig ende,
øjnene blå som vand i vår -
mildt om et evigt Danmark spår,
sol over grønne sletter,
lykke og lyse nætter.

Den danske sang er en ung blond pige

Tekst: Kai Hoffmann 1924.

Melodi: Carl Nielsen 1926

Den danske sang er en ung blond pige
hun går og nynner i Danmarks hus,
hun er et barn af det havblå rige,
hvor bøge lytter til bølgers brus.
Den danske sang, når den dybest klinger,
har klang af klokke, af sværd og skjold.
Imod os bruser på brede vinger
en sagatone fra hedenold.

Al Sjællands ynde og Jyllands vælde,
de tvende klange af blidt og hårdt,
skal sangen rumme for ret at melde
om, hvad der inderst er os og vort.
Og tider skifter, og sæder mildnes,
men kunst og kamp kræver stadig stål,
det alterbål, hvor vor sjæl skal ildnes,
det flammer hedest i Bjarkemål.

Så syng da, Danmark, lad hjertet tale,
thi hjertesproget er vers og sang,
og lære kan vi af nattergale,
af lærken over den grønne vang.
Og blæsten suser sin vilde vise,
og stranden drøner sit højtidskvad,
fra hedens lyng som fra stadens flise
skal sangen løfte sig ung og glad.

Sommerens ø

Tekst: Piet Hein 1937.

Musik: Mogens Jeremiin-Nissen 1954.

Hvergang en sommer igen kommer dragende,
dvælende, færende hen,
er det som kom man i dybet af dagene
hjem til sin hjemegn igen.

Ude i verden, hvor jorden og himlene
skifter i ukendte skær,
længes man ind i sit øriges svimlende
verden af lunerigt vejr.

Åh, at forundres at komme på luftene,
let som et løvetandsfrø
ned i det syngende, soled, duftende
græs på en sommergrøn ø.

Her er man hjemme, hvor strømmen og vindene,
solen og skyerne går,
midt i det nu, som er selve den rindende
tråd mellem aldre og år.

Her mellem havet og himlen og stenene
nynner en langelig sang,
samlende alt, som har været, forenende
alt som skal være engang.

Stranden, den stride, bestormet af vandene,
lægger sin vandrende ring
lukkende rundt om de varige, standende,
enkle og evige ting.

Tavse, mens druehyld løfter mod rummene
sommerens glødende bær,
glider vi ind i den syngende, summende,
susende sommer og er.

Du danske sommer jeg elsker dig

Tekst: Thøger Larsen 1923.

Melodi: Otto Mortensen 1932.

Du danske sommer, jeg elsker dig,
skønt du så ofte har sveget mig.
Snart kolde farver i sky og vand,
snart nøgne piger ved hver en strand.

Mer, mer, mer
jeg dog dig elsker, hver gang du ler.

Du er i sindet jo lunefuld,
dog hjertet inderst er pure guld,
et eventyr er dit glade navn,
og blomster lyser ud af din favn.
Korn, korn, korn
i drømme gror under månens horn.

Når dine bølger mod bredden gik,
beruset blå som gudinders blik,
en ungdom jubled' din lovsang ud,
kun klædt i solskin og brunet hud.
Ned, ned, ned
til dåb i glemsel og evighed!

Og når du strakte med åbent sind
de lyse nætter i himlen ind,
imens det dufted' af hyld og hø,
vi bad: lad drømmen dog aldrig dø!
Ak, ak, ak!
Vort hjerte svulmed' af tro og tak.

Og stundom ud af din fulde glød
sprang lyn fra skyen i jordens skød,
og tordenlatter og tordenregn
din trolddom spændte fra egn til egn!
Vild, vild, vild
er, skønne sommer, din kraft og ild.

Du danske sommer, min hilsen tag,
du lyse nat og du lyse dag!
Går tit du kold over landet hen,
jeg ved, du kommer dog hed igen!
Ja, ja, ja,
jeg ved, dit hjerte er guld endda.

Jeg ser de bøgelyse øer

Tekst: Laurits Christian Nielsen 1901.

Melodi: Thorvald Aagaard 1931.

Jeg ser de bøgelyse øer
ud over havet spredt,
så skært og skønt i solen,
som aldrig jeg har set.
Jeg ved det, som de ligger der,
så er der kun så kort
fra grænse og til grænse,
men dette land er vort.

Jeg ser de slægter, som gik hen,
mens hundredåret skred,
som vandt på Kongedybet,
som under Dybbøl led;
de elsked ungt, de drømte langt,
de så kun alt for kort,
men frem af dem stod folket.
Og dette folk er vort.

Og derfor bøjer vi vort sind,
hvor vi i verden går,
med længsel mod de strømme,
som disse kyster når,
og derfor samler vi hvert navn,
som steg af folkets jord;
i dem vor fortid leved,
af dem vor fremtid gror.

Jeg ved, hvor der findes en have så skøn

Tekst: Mads Hansen, 1870.

Melodi: J. A. P. Schulz, 1790.

Jeg ved, hvor der findes en have så skøn,
hvor søen er blå, og hvor skoven er grøn,
hvor fuglene bygger i løvhækkens ly
og flyver hver morgen med sang over sky.

Og midt i den friske og gyngende sø,
der dukker af dybet den dejligste ø,
og søen af prægtige skibe er fuld -
og øen af frugt og af blomster og guld.

Der risler en kilde, der rinder en å,
og højene ere så runde og små,
og engen er blød, så det ret er en lyst
at tumle sig der og få lettet sit bryst.

Der danser småpiger med blomster i hat,
en rød og en hvid har på brystet de sat,
og drengene leger med harpe og sværd
og synger så glade om danemænds færd.

Jeg tror det for vist, at der ej er en plet
på jorden, hvor alt er så blødt og så net
som haven, hvor øen i søen er lagt,
kom, så skal jeg vise dig hele dens pragt!

Se ud over dal, over mark, over sund,
så ser du en have med løvsal i lund,
med blomster i enge og sølvspejl i vand,
og haven er Danmark, vort fædreland.

Nu lyser løv i lunde

Tekst: Johannes Jørgensen.

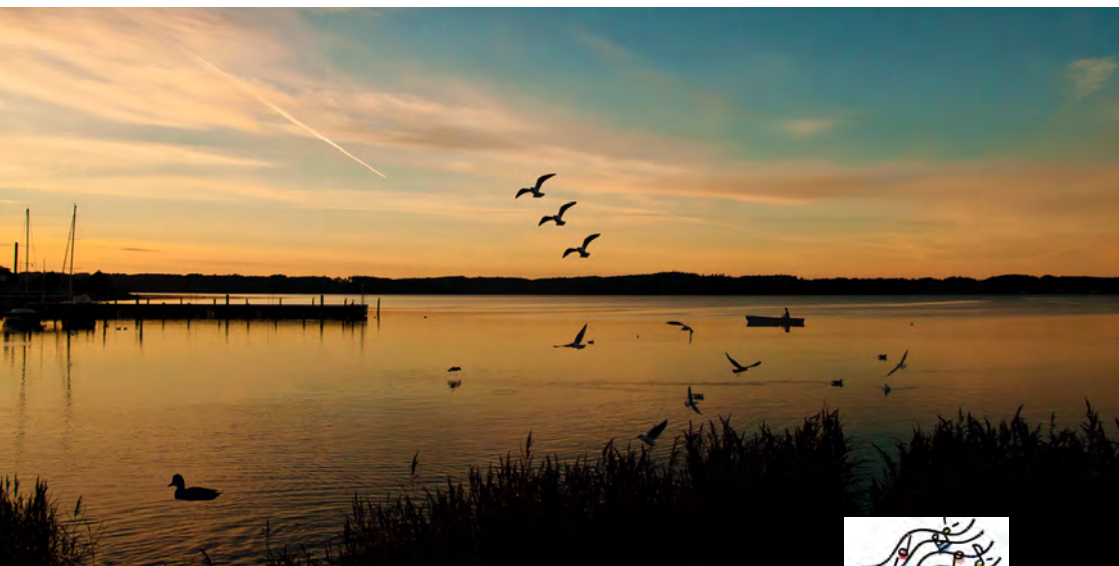
Melodi: Carl Nielsen.

Nu lyser løv i lunde,
grønt ligger Danmarks land
imellem blanke sunde,
et skjold med sølverrand.
Frugtblomsters hvide pletter
det rige, grønne felt,
mens højt de lyse nætter
slår ud sit sommertelt.

Nu løses fugletunger
af vinterdødens band,
et solskinskor de sjunger
i skovens frie land; –
de kalder os, de stemmer,
ud fra vort hverdagsbur,
fjernt fra dets fangetremmer
at finde dig, natur!

Den frihed, som vi savner
bag byens mur og tag,
på åben mark vi favner
en solglad junidag;
så skære er dens kinder
som æbleblomstens blad,
og om dens hår sig vinder
dugdråbers perlerad.

Du lyse, friske sommer.
Vor friheds unge brud,
fra støv og støj vi kommer
til fred og stilhed ud.
Vort liv til lyst du vende
på dagens solskinsfelt,
og over os du spænde
de lyse nætters telt!

Rosernes By

Tekst og melodi: Lars Lindbjerg 2017.

Tag en tur til Rosernes by, det der hvor fjorden blinker til dig,
der ligger Mariager mellem bakker og skov, byder på hygge og sjov.

Se bare en havn som man har der, de gamle fisker' har deres eget
sted, de drikker sig en øl eller to, sir' ål og skrubber værsgo.

**Tag en tur til Rosernes by, stir dig blind i bølgen blå,
kør der til eller sejl afsted, tag oplevelsen med.**

Deres torv er brostensbelagt, her et museum med tilbageblik,
se der en postgård den er vind og skæv, en kaffetår og så hjem.

Skolen ligger på en bakketop, nogle ta'r sig en dagdrømmertime,
og ser på kirken der med et kloster til, gå bare derind når du vil.

**Tag en tur til Rosernes by, stir dig blind i bølgen blå,
kør der til eller sejl afsted, tag oplevelsen med.**

Tag på Færgehagen svøm dig en tur, eller kør med det gamle tog,
hvad med et kys bag den gamle eg, man ku blive ved og ved.

En Rosendronning det finder man der, hun køres rundt i en smuk
karet,
ja der er mange ting som Mariager ka', nu ved du hvad du ska'.

**Tag en tur til Rosernes by, stir dig blind i bølgen blå,
kør der til eller sejl afsted, tag oplevelsen med.**

**Tag en tur til Rosernes by, stir dig blind i bølgen blå,
kør der til eller sejl afsted, tag oplevelsen med.**

Fuglene letter mod vinden

Tekst: Henning Toft Bro, 2003.

Melodi: The Dubliners – "Don't Give Up Till it's Over".

Lev dit liv mens du har det
lev det i stilhed og storm
se, fuglene letter mod vinden
i modvind ta´r livet sin form.

Forlæns lever vi livet
baglæns forstår vi engang,
det som vil snære og tyngde,
det løsner sig ofte i sang.

Lev dit liv mens du har det
lev det i stilhed og storm
se, fuglene letter mod vinden
i modvind ta´r livet sin form.

Sange om sandfyldte strande,
sange om vidder og luft,
sange om blånende bølger,
og sange om havsaltet duft.

Lev dit liv mens du har det
lev det i stilhed og storm
se, fuglene letter mod vinden
i modvind ta´r livet sin form.

Sange om alt det der farver
et havliv i landet med blæst,
former det liv, som bli´r hærdet,
i vinden fra hjørnet i vest.

Lev dit liv mens du har det
lev det i stilhed og storm
se, fuglene letter mod vinden
i modvind ta´r livet sin form.

Havlivet har sine drømme,
de næres af saltluft og vand,
de strækker sig mod horisonten,
og rækker mod kimingens land.

Lev dit liv mens du har det,
lev det i stilhed og storm
se, fuglene letter mod vinden,
i modvind ta´r livet sin form.

Du, som har tændt millioner af stjerner

Tekst: Johannes Johansen 1981 og 1982.

Melodi: Erik Sommer 1981.

Idu, som har tændt millioner af stjerner,
tænd i vort mørke en tindrende tro.
Du er vort lys, og du vogter og værner
os, så vi sover i tryghed og ro.

Tak for den lysende dag, der er gået,
gaven til os, dine hænder har rakt.
Tilgiv os det, som vi ikke fik nået,
tilgiv alt ondt, vi fik gjort eller sagt!

Tak for hver glæde, der fyldte vort hjerte,
hver gang du gjorde vort liv til en fest.
Hjælp os at bære hver byrde, hver smerte,
du ved alene, hvad tjener os bedst.

Tak for de mennesker, som blev vor støtte,
når vi fandt vejen besværlig at gå.
Hjælp os i morgen at hjælpe forknytte,
mød du os selv i de svage og små!

Du, som har tændt millioner af stjerner,
mørket i verden vil du byde trods.
Du er vor Far, den, der vogter og værner,
lys i det mørke, som kommer fra os.

Lyse nætter

Tekst: Alberte Vinding.

Melodi: Aske Bentzon.

(Intro)

Nu kommer fuglene igen,
og lyset vælter pludselig ind.
Det kommer gennem alle sprækker, lyse nætter er tilbag'.

Alt, hvad der rørte sig blev gemt,
da du var rejst var det så nemt.
Men hjertet ved godt, hvad det ønsker sig, at pynte sig for dig.
Du er tilbag', du er hos mig.
Du er tilbag' med varme dag', du er hos mig.

Nu kommer lydene igen,
og verden vælter pludselig ind.
Med parasoller og sandaler,
bølger maler alt i sand.
Jeg havde huset fuld af vind
og nye frugter fløjet ind.
Men hjertet ved godt, hvad det ønsker sig at pynte sig for dig.
Du er tilbag', du er hos mig.
Du er tilbag' med varme dag', du er hos mig.

Jeg bærer med smil min byrde

Tekst: Jeppe Aakjær, 1906.

Melodi: Carl Nielsen, 1915.

Jeg bærer med smil min byrde,
jeg drager med sang mit læs,
jeg er som den vilde hyrde,
der genner sit kvæg på græs.

Se, duggen driver fra norden
hen over det bøjede korn,
mens solen stiger af jorden
imellem oksernes horn!

Jeg ser over tindrende marker
og langt mod den blånende fjord,
jeg stirrer på sejlende arker,
men finder ej tolkende ord.

Jeg slænger skalmejen for munden,
jeg trækker så lang dens lyd,
at kilderne klukker i lunden,
og bukkene bræger af fryd!

Hvor kan I dog gruble og græde,
så længe Guds himmel er blå!
Mit hjerte skælver af glæde,
blot duggen dynker et strå.

Sangen hed oprindeligt *Sundt Blod*, og den hører til Jeppe Aakjærs *Rugens Sange*

Hist, hvor vejen slår en bugt

Tekst: H. C. Andersen, 1829.

Melodi: J. C. Gebauer, 1846.

Hist, hvor vejen slår en bugt,
ligger der et hus så smukt -
hist, hvor vejen slår en bugt,
ligger der et hus så smukt,
væggene lidt skæve stå,
ruderne er ganske små,
døren synker halvt i knæ,
hunden gør, det lille kræ,
under taget svaler kvid're,
solen synker - og så vid're.

Katten står og krummer ryg,
men forstyrres af en myg -
katten står og krummer ryg,
men forstyrres af en myg,
barsk han den med poten slår
og igen som hofmand står,
moder klapper barnets kind,
se, hvor sødt det sover ind,
drømmer om de engle smukke
i sin lille, pæne vugge.

I den røde aftensol
sidder moder i sin stol -
i den røde aftensol
sidder moder i sin stol,
kinden luer dobbelt rød,
barnet har hun på sit skød,
drengen er så frisk og sund,
æblekinden rød og rund,
se, hvor hun i spøg ham banker
på de søde pusselanker!

Nu er jord og himmel stille

Tekst: Marius Børup 1938.

Komponist: C. M. Bellmann

Nu er jord og himmel stille,
vinden holder tyst sit vej,
og der lyder ingen trille
fra de høje stille træ'r,
kun de fjerne frøers kvækken,
kørs kalden over vang
og et dæmpet slag af bækken
til vor egen stille sang.

Men når sangen er forstummet,
vil vi høre end en klang
lys og klar fra himmelrummet,
det er lærkens aftensang.
Fra i morges inden gryet
har den jublet glæden ud
og sin himmelflugt fornyet
med endnu en tak til Gud.

Tak for dagen, som er omme,
for en lang og dejlig dag,
tak for dage, som skal komme,
og for dem, der ligger bag.
I det høje, lyse fjerne
mødes sangen mild og klar,
med den første aftenstjerne
som et kærligt smil til svar.

Blæsten går frisk over Limfjordens vande

Tekst: Povl Hamburger 1937.

Melodi: Erik Bertelsen 1939.

Blæsten går frisk over Limfjordens vande,
rusker dem op til vågen flugt,
jager dem mellem de favnende strande,
fylder med toner hver en bugt.
Og sømanden synger bag sit rat
på krydstogt fra Nordsø til Kattegat.

Dagen står høj over Limfjordens vande,
bredning og sund og krinklet vig!
Sallingland, Thyland og andre lande
hilser hverandre med mågeskrig.
Og bonden går på sin agerjord
med blikket forynget af luft og fjord.

Lyset slår blink over Limfjordens vande,
tindrer og ler i et stridigt spil.
Bølgerne kaster med flammende brande
vikingedrømmenes hvide ild.
Og ungdommen føler fjordens magt,
en udvé fjernt over verden strakt.

Længsel er saltet i Limfjordens vande.
Her fik jeg fartens glød på kind,
her blev med kølige stænk mod min pande
viet til uro mit sejlensind.
Ja, Limfjord, jeg elsker dit blå humør
i kuling fra Hals og til Harboør.

Venner ser på Danmarks kort

Tekst: Chr. Richardt, 1889.

Melodi: N. K. Madsen-Stensgaard, 1906.

Venner, ser på Danmarks kort
ser, så I det aldrig glemmer,
til hver plet har fået stemmer,
thi det fædreland er vort!
Målt med verden er det lille,
derfor ingen plet at spilde!
Målt med hjertet er det stort,
dér er Danmarks saga gjort!

Disse øer, store, små,
dette fastland, disse vige,
disse kyster, krumme, lige,
som dit øje hviler på,
disse skove, bakker, heder,
de har været voksesteder
gennem vinter, gennem vår,
for vort folk i tusind år.

Danmark, mellem hav og hav
har ej stærke fjeldes væрге,
få og små er vore bjerge,
klint og klit er skør og lav.
Men des længer' kan vi skue
over markens lærketue,
følge desto mere frit
fugle-sving og sole-ridt!

Venner, ser på Danmarks kort,
ser, så aldrig I det glemmer!
til hver plet har fået stemmer,
klingende snart blødt, snart hårdt!
til I ender med at bede:
skærme Gud vor gamle rede,
skænke os et Danmarks kort,
hvor alt dansk igen er vort!

Livstræet

Tekst: Erik Lindebjerg.

Melodi: Hans Holm.

Der er så meget, der kan trykke,
gøre dagen trist og grå.
Se de folk, der uden lykke
bare går og går i stå.

*Lad dem lege i livstræets krone,
lad dem føle, at livet er stort,
lad dem skue de blå horisonter
og himmelhvælvningens port.*

Der er så mange uden varme,
uden ånd og uden liv.
Folk bli'r fattige og arme,
tænker kun på tidsfordriv.

*Lad dem lege i livstræets krone,
lad dem føle, at livet er stort,
lad dem skue de blå horisonter
og himmelhvælvningens port.*

Der er så mange uden venner,
uden kærlighed og kys.
Folk som ingen andre kender
hvor mon de skal finde lys?

*Lad dem lege i livstræets krone,
lad dem føle, at livet er stort,
lad dem skue de blå horisonter
og himmelhvælvningens port.*

Der er så hård en kamp om magten,
alle kæmper for sig selv.
Er der ingen, der har sagt dem,
at de slår sig selv ihjel?

*Lad dem lege i livstræets krone,
lad dem føle, at livet er stort,
lad dem skue de blå horisonter
og himmelhvælvningens port.*

Der er så mange, der er slaver,
lænket fast til job og tid-
hvorfor bruges vore gaver
uden tanke, uden vid?

*Lad **os** lege i livstræets krone,
lad **os** føle, at livet er stort,
lad **os** skue de blå horisonter
og himmelhvælvningens port.*

Godmorgen, lille land

Tekst: Niels Brunse.

Melodi: Carsten Johs. Mørch.

Godmorgen, lille land!
Et land med sol, et land med dis,
med kyst af sten og sand,
som havets bølger slikker,
med bakker skabt af is,
koldt eller venligt skiftevis.

Godmorgen, ø ved ø!
Nu ser vi Danmarks buetegn
med blink af hav og sø,
de slanke, lyse broer.
I sol, i blæst, i regn
bærer de os fra egn til egn.

Godmorgen, hver og en,
som sidder ved et morgenbord
fra Skagens hvide gren
til Gedsers lange odde,
på vores prik mod nord
her på den kuglerunde jord.

Godmorgen, stå nu op!
Stå ud af drøm og tankespind
og stræk din tunge krop,
for ingen er alene;
når verden lukkes ind,
bygger vi bro fra sind til sind.

Solen er så rød mor

Tekst: Harald Bergstedt, 1915.

Melodi: Carl Nielsen, 1926.

Solen er så rød, mor
og skoven bli'r så sort.
Nu er solen død, mor,
og dagen gået bort.
Ræven går derude, mor,
vi låser vores gang.

Kom, sæt dig ved min pude, mor,
og syng en lille sang.
Himlen er så stor, mor,
med klare stjerner på.
Hvem monstro der bor, mor,
på stjernen i det blå?
Tror du, der er drenge, mor
der kigger ned på mig?
Og tror du, de har senge, mor,
og sover li'som jeg?

Hvorfor bli'r det nat, mor,
med kold og bitter vind?
Hør den lille kat, mor,
den mjaver og vil ind!
Mågerne og ternerne
har ingen sted at bo.
Å, hør, nu synger stjernerne!
de synger mig til ro!

Mariagersangen

Tekst: T. R. Pfefferkorn. Mariager.

Melodi: Når man ser det hele sådan lidt fra oven.

I bugten krans't af fjordens blanke vande,
der ligger du - vor kære lille by,
fra Raget og til Færgehagens strande,
i læ af bakkerne du har søgt ly,
dit rosenflor den fremmede betager,
thi overalt man skønne roser ser.
Som en eventyrets by
vidt om lande går dit ry,
du vort kære hyggelige Mariager.

Fra svunden storhedstid du ejer minder,
og kirken, klostret står som monument
for det, som var, og det, som kun man finder
i gamle folianters skønne prent.
Til middelalderen du tanken drager
med bindingsværk og tages røde tegl,
dengang da var stort dit ry,
Stygge Krumpens bispeby,
du, vort lille hyggelige Mariager.

Idyllisk ligger du der nær ved skoven,
hvor søer spejler bøges grønne hang,
med Hohøjs barske kuppel højt foroven
og Maren Finds med kildens muntre sang,
med solnedgang, som sindet dybt betager,
når fjordens flade ligner lutret guld,
og den stille dybe fred
får et pust af evighed,
du vort skønne hyggelige Mariager.

Du følger ikke med i tidens jagen,
men livet går sin stille, vante gang,
thi jævn tilfredshed nu for dig er sagen,
langt mer' end storhed, født af tidens trang.
Lad andre gøre, som det dem behager,
blot stadig du må være rosers by.
Sådan står du os jo nær,
sådan er du os så kær,
du vort lille, elsk'te skønne Mariager.

Jylland mellem tvende have

Tekst: H. C. Andersen, 1859.

Melodi: P. A. Heise, 1860.

Jylland mellem tvende have
som en runestav er lagt,
runerne er kæmpegrave
inde midt i skovens pragt,
og på heden alvorsstor,
her, hvor ørknens luftsyn -
ørknens luftsyn bor.

Jylland, du er hovedlandet,
højland med skov-ensomhed!
Vildt i vest med klittag sandet
løfter sig i bjerges sted.
Østersø og Nordhavs vand
favnes over Skagens -
over Skagens sand.

Heden, ja, man tror det næppe,
men kom selv, bese den lidt:
lyngen er et pragtfuldt tæppe,
blomster myldre milevidt.
Skynd dig, kom! om føje år
heden som en kornmark -
som en kornmark står.

Mellem rige bøndergårde
snart dampdragen flyve vil,
hvor nu Loke sine hjerde
driver, skove vokse til.
Britten flyver over hav,
gæster her prins Hamlets -
her prins Hamlets grav.

Jylland mellem tvende have
som en runesten er lagt,
fortid mæle dine grave,
fremtid folder ud din magt,
havet af sit fulde bryst
synger højt om Jyllands -
højt om Jyllands kyst.

En tidlig morgen står jeg op

Tekst: Jannicke Arnbak.

Melodi: Du kom med alt det der var dig. Per Warming.

En tidlig morgen står jeg op
og strækker søvnen af min krop,
i dag vil jeg til fjorden.

Se solen smiler, rund og stor,
til skovens morgenfuglekor
og skinner ned på jorden.

De hvide svaner på vor fjord
i sivene omkring os bor,
de lægger søde planer,
bli'r kærestes og danner par,
og svanemor og svanefar
får æg i lange baner.

Fru andemor og andefar
de danner også kærligt par
og lægger æg ved bredden.
De sidder sammen to og to
og klatter på min badebro,
så der er rent i reden.

Hør, måger flyver rundt omkring
og skriger over ingenting
med skrappe næb og tunger.
Et lille nap i elskovspant
i svæveflugt langs fjordens kant
til dun og søde unger.

En fisker truer skarven væk,
der fanger fisk, den et så fræk
for sildene et fede.

Skønt den er grim og storeslem,
har den ved fjorden her sit hjem
med unger i sin rede.

Og hejren på det lange ben
den kigger ned, er ikke sen,
og »haps« en fisk i fjorden.
Nu flyver den i reden op
og skuer ned fra træets top
til os der går på jorden.

Jeg vender om og går igen
langs skoven til mit lille hjem
og synger så det runger.
Jeg føler mig så let og glad
nu vil jeg lave morgenmad
Til min egne unger.

Forår ved Mariager Fjord

Tekst: Nis Petersen, 1926.

Melodi: Knud Vad Thomsen, 1949.

To gyldne sommerfugle fandt hinanden,
og otte gyldne vinger bar dem bort;
en lillebitte skovmus fandt en anden,
og de - nå ja, de fristedes af fanden,
og livet er så altfor, altfor kort.

Madonna riede med silkestråde
så fermt, at der fæg trevler trindt omkring.
To spætter koblede så spættekåde,
at gøgen dydelig tog fat og spå'de'
dem reden fuld af spættekåde ting.

Der skød primula og anemoner,
og der skød gøgeurt af jordens lænd
- der kom hundreder af millioner
af muntre, lattermilde blomsterkoner
og muntre, lattermilde blomstermænd.

For det var forår, og der var larmen
i hver en lysning af solens værk,
og på en græspude midt i varmen
sad smedens tøs knuppet op for barmen
og sy'de løs på en lille særk.

Hvor snor sig sindigt den blanke fjord

Tekst: Janicke Arnbak.

Melodi: Hvor smiler fager den danske kyst. Oluf Ring, 1884 - 1946.

Hvor snor sig sindigt den blanke fjord,
hvor den sig smyger dybt ind i landet,
og gi'r hver fjordbo som hos dig bor,
et pust af storhed og liv fra vandet,
en lyst til tanke og ædel dåd,
men stundom også til smil og gråd.

Du ligger kranset af bøgeskov
af lyngklædt bakke og flade enge,
du hviler sikkert, som om du sov,
fordi du ved, du skal hvile længe,
du spejler skønhed og fredfyldt ro,
du giver tryghed og sikkert bo.

For travle folk midt i dagens jag
er du en vogter af strøbets renhed,
de har ej tanke for spild og nag,
hos dig er storhed og skønhed enhed,
vi holder af dig, vor skønne fjord,
den korte tid hvor vi hos dig bor.

Hvem sidder der bag skærmen

Tekst: Jeppe Aakjær, 1905.

Melodi: Carl Nielsen, 1907.

Hvem sidder der bag skærmen med klude om sin hånd,
med læderlap for øjet og om sin sko et bånd,
det er såmænd Jens Vejmand, der af sin sure nød
med hamren må forvandle de hårde sten til brød.

Og vågner du en morgen i allerførste gry
og hører hamren klinge påny, påny, påny,
det er såmænd Jens Vejmand på sine gamle ben,
som hugger vilde gnister af morgenvåde sten.

Og ager du til staden bag bondens fede spand,
og møder du en olding, hvis øje står i vand, -
det er såmænd Jens Vejmand med halm om ben og knæ,
der næppe ved at finde mod frosten mer et læ.

Og vender du tilbage i byger og i blæst,
mens aftenstjernen skælver af kulde i sydvest,
og klingerammerslaget bag vognen ganske nær, -
det er såmænd Jens Vejmand, som endnu sidder der.

Så jævned han for andre den vanskelige vej,
men da det led mod julen, da sagde armen nej;
det var såmænd Jens Vejmand, han tabte ham'ren brat,
de bar ham over heden en kold decembernat.

Der står på kirkegården et gammelt frønnet bræt;
det hælder slemt til siden, og malingen er slet.
Det er såmænd Jens Vejmands. Hans liv var fuldt af sten,
men på hans grav - i døden, man gav ham aldrig én.

Det er forår, alting klippes ned

Tekst: Benny Andersen, 1981.

Melodi: Povl Dissing, 1981.

Det er forår. Alting klippes ned.
Der beskæres i buskadser
og budgetter.
Slut med fordums fede ødselhed.
Vi begynder at træne til skeletter.
Jeg blir fem år ældre
ved hvert indgreb i min pung,
men når forårssolen skinner,
blir jeg ung!

Lad kun falde, hvad der knap
kan stå.
Men i så fald sku jeg altid
komme kryv'nde,
hver gang skatten gir sig til at flå
mine sidste mønter fra mig
hver den tyv'nde
Jeg blir tom i hjernen, .
træt og tung i sjæl og krop,
men når forårssolen skinner
står jeg op!

Og jeg fægter med min sparekniv.
Men den skraber bare
hult i sparegrisen.
Der er ikke meget tegn på liv.
Selv i vinter var der dog
en ko på isen.
Jeg har længe næret en
istap ved min barm,
men når forårssolen skinner,
blir jeg varm!

Solen skinner på fallittens rand.
Derfor denne dyrekøbte
randbemærkning:
Der er caries i tidens tand.
Dens emalje trænger
voldsomt til forstærkning!
Snart skal jeg og mine sidste
tænder skilles ad,
men når forårssolen skinner,
blir jeg glad!

Tag da kun min sidste
spinkle mønt.
Livets sol er min
den sidste del af livet,
for som solfanger
er jeg nu begyndt
at forstå, at Alt og Intet
er os givet.
Og en gang går solen sin
runde uden mig,
men når forårssolen skinner,
lever jeg!

ET TRYGT VALG

Sparekassen Vendsyssel er en stærk, lokal garant sparekasse, som har til formål at virke til gavn for sine kunder og lokalområdet.

Det gør vi ved at kombinere den personlige service og rådgivning i vores lokale afdelinger med et stærkt og professionelt bagland i vores centrale funktioner.

Det synes vi er sund fornuft!

Østergade 6-8 - 9550 Mariager - Tlf. 9854 1444

www.sparv.dk

